

ပုဂံမြို့ဟောင်း တစ်နေရာလို့

သုံးဆယ်ထိဋ္ဌတင်မြင့်

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ အမှတ် ၄၃၆၊ နှာ ၁၄၃-၁၄၄-၁၉၆ ထိ။

ပဲခူးရိုးမတောင်တန်းပြာကြီးတွင် ခေါင်းအုံး၍ စီးဆင်းလာသော တောင်ကျချောင်း၊ သစ်ချချောင်းဖြစ်သည့် သုံးဆယ်ချောင်းသည် သုံးဆယ် ဆင်စုရွာမတို့ကို ရစ်ပတ်လျက် စီးဆင်းနေပါသည်။

သုံးဆယ်ဆင်စုနှင့်ခရီးတစ်တိုင်ခန့်အကွာ အနောက်မြောက် ခပ်ယွန်းယွန်း ချောင်းကမ်းစွန်း သောင်ခုံ သောင်ကမ်းအနီးတွင် သရက်၊ ပိန္နဲ၊ ကံ့ကော်၊ မရမ်း စသော သစ်ပင်ကြီးများ စိမ်းလန်းစိုစွတ် ညိုမှိုင်းအုပ်ဆိုင်းနေသော နေရာတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သစ်ပင်များအကြားတွင် အလွန်ကြီးမားသော ကျောင်းကြီးတစ်ဆောင်ကို အထင်းသားတွေ့နိုင်သည်။ ဒုရင်၊ မှန်ကင်းတို့ဖြင့် အတော်ခမ်းနားသော ဆင်ဝင်လေးဘက်ဆောင်နှင့်ရှေးဟောင်း ကျောင်းတစ်ဆောင်ဖြစ်သည်ကို အဝေးကပင် သိနိုင်ပါသည်။ ရွာမ လေသာကျောင်းကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ချောင်းကမ်းမှ ခြေလှမ်းအတိုင်း သွား၍ ကြည့်လျှင် ပုဂံမြို့ဟောင်းတစ်နေရာလို ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံနေသော စေတီဟောင်း စေတီပျက်များ အဆူဆူနှင့်ဘုရားတန်ဆောင်းဟောင်းများကိုလည်း ဖူးတွေ့နိုင်ပါသည်။ စေတီပုထိုးပျက်များအနီး ဥယျာဉ်ကြီးအတွင်း၌ လေသာကျောင်းဟောင်းကြီးမှာ ခန့်ညားထည်ဝါလှပေသည်။ စေတီပုထိုးပျက်များသမိုင်းစဉ်ကို စုံစမ်းကြည့်သောအခါ အချို့က လှိုင်သုံးနယ်(ဥက္ကံ သုံးဆယ် လှိုင်)ကို တည်စဉ်က မွန်လူမျိုးများ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြကြသည်။ ထီးတော်များ ကိန်းဝပ်ခြင်း ကင်းတော်မူသော စေတီတော်များ၏ သဏ္ဍာန်များကို လေ့လာခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ မွန်လူမျိုးတို့၏လက်ရာ ဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားလှပေသည်။

ယခု လက်ရှိ သီတင်းသုံးတော်မူလျက်ရှိသော လေသာဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိတ၏ မိန့်ကြားချက်ကား သာယာဝတီမင်း(ကုန်းဘောင်မင်း)နှင့်မှူးမတ်များ တည်ထားခဲ့သော စေတီတော်များ ဖြစ်သည်ဆို၏။ သာယာဝတီမင်းသည် ဘကြီးတော်ဘုရားအား ထူထောင်ခြားနား၍ မိမိအပိုင်စားနယ်မြေ သာယာဝတီ(သာယာဝတီမြို့ဟောင်း)သို့ လာရောက်၍ လက်နက်လူသူ စုရုံး အောင်မြေနိုင်သည်။ ထိုသို့ ယာယီစံနန်းနှင့်စံမြန်းစဉ် နောက်ပါ မှူးမတ်ဗိုလ်ပါများနှင့်အတူ စုပေါင်း၍ သုံးဆယ်ရွာမ နေရာ၌ စေတီပုထိုးများစွာ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သည်။ သာယာဝတီမင်းတွင် ပါလာသော နန်းစဉ်သုံးကျောက်သံပတ္တမြား၊ ရွှေကြာတ်ငွေကြာတ်များ၊ နန်းစဉ်ဒင်္ဂါးများကိုလည်း ဌာပနာသွင်း၍ လှူဒါန်းပူဇော်ခဲ့ပါသည်။

ထိုစေတီဟောင်းများ ဌာပနာအတွင်းမှ ပေါ်ထွက်လာသော ဒင်္ဂါးများလည်လတ်ရှိ လေသာဆရာတော်ထံ၌ ရှိပါသည်။ ဒင်္ဂါးမှာ ခတ်ဒင်္ဂါးဖြစ်သည်။ အမရပူရ ဆင်ဖြူမရင်ဒင်္ဂါးဟု ကမ္ဘည်းထိုးထားသည်။ ၁၁၂၆ ခုနှစ်ဟု သက္ကရာဇ် ပါရှိသည်။ သက္ကရာဇ်ကို တွက်သော် ဒင်္ဂါးသည် ဘကြီးတော်ဘုရားလက်ထက်က သုံးစွဲခဲ့သော ဒင်္ဂါးဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ယခုတွေ့မြင်ရသော သစ်သားကျောင်းကြီးမှာ မင်းလှမြို့ဝန်ဦးမှ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသွားသော ကျောင်းကြီး ဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော် ရှိလေပြီ။ ယခုကျောင်း၏ အရှေ့ဘက်(ချောင်းရေစီးလမ်းနေရာ၌ ပြဿဒံဘုံ ၅ ဆင့်နှင့်သုံးဆောင်တွဲကျောင်းကြီး ရှိခဲ့သည်။) ထိုကျောင်းတော်ကြီးကို သာယာဝတီမင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

လေသာကျောင်း သမုတ်ခြင်း

စေတီပုထိုးဟောင်းများသည် ပထမ၌ တည်ထားကိုးကွယ်၍ ထားခဲ့ရာမှ သာသနာတည်ပြီးနောက် သာယာဝတီမင်းက ထပ်ဆင့်သာသနာကို ဖွင့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤစေတီပုထိုးတို့ဖြင့် ပြည့်မွမ်းသောနေရာသို့ ကုန်းဘောင်ခေတ်လယ်လောက်တွင် မင်းဘူးလေသာကျောင်းတိုက်မှ သာသနာပြုဆရာတော်များ ကြွရောက် သီတင်းသုံးခဲ့ရာမှ လေသာကျောင်းဟု အမည်တွင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လေသာကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံးသွားတော်မူကြသော ဆရာတော်များမှာ-

- (၁)ပထမလေသာဆရာတော်၊
- (၂)မန္တလေးဆရာတော်(ပထမလေသာဆရာတော်မှ မန္တလေးဆရာတော်အထိ ကြားမှ ဆရာတော်များကိုကား စုံစမ်း၍ မရတော့ချေ။)
- (၃)ဦးသီလဆရာတော်

(၄)သဒ္ဒါကျမ်းပြုဆရာတော်ဦးစိန္တာ

(၅)ဦးပဏ္ဍိတဆရာတော်(လက်ရှိ သီတင်းသုံးလျက်)တို့ ဖြစ်သည်။

လေသာကျောင်းပေါ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ ပခန်းကြီးမြို့အနောက် ရွှေဥမင်ဆရာတော် သီတင်းသုံးခဲ့သော ရွှေဥမင်ကျောင်းကို(စာတွင် ဖတ်ဖူးခဲ့သည်ကို) တွေး၍ မြင်ယောင်မိသည်။ ကျောင်းပေါ်တွင် ပစ္စည်းပစ္စယ မည်မည်ရရ မရှိ။ ဘုရားကျောင်းဆောင်တွင် ဗီရိများ၌ စာအုပ်စာတမ်း၊ ပေစာ ပုရပိုက်စာအချို့သာ ရှိသည်။ ပုရပိုက်များ၊ ပေများ လည်း အမရပူရခေတ်က စာများသာ ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ အချို့အနည်းငယ်သာ ကျန်တော့သည်။ ခြံသတ္တဝါများ၏ အန္တ ရာယ်ပင်တည်း။ ပေစာထည့်သော စာတိုက်ကြီး(သေတ္တာကြီး)၊ စာတိုက်ငယ်များမှာ ယခုတိုင် ရှေးပုံမပျက် ဟောင်းနွမ်း လျက် ရှိသေးသည်။

စာပေနှင့်ပါဠိသဒ္ဒါပညာကိန်းအောင်းရာ လေသာကျောင်းတွင် ပထမလေသာဆရာတော်နှင့်မန္တလေးဆရာတော် တို့၏ထေရုပ္ပတ္တိတို့ကိုတော့ လက်လှမ်းမမီခဲ့ပါ ။ သို့သော် ဦးသီလ(ခေါ်)ဦးသီလစာရဆရာတော် အကြောင်းကို သိသမျှ လေ့လာခဲ့ရသည်။

ဦးသီလဆရာတော်

ဦးသီလဆရာတော်မှာ မန္တလေး ထန်းတပင်ဇာတိဖြစ်၍ သက္ကရာဇ် ၁၁၉၆ ခုနှစ်၊ ဒုတိယဝါဆိုလ၌ ဦးဘိုးထွန်း၊ ဒေါ်ဇံဖြူတို့မှ ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးလက်ထက် ပဉ္စမသံဂါယနာတင်စဉ်က စာပြင်ဆရာတော်ဖြစ်ခဲ့ သည်။ မင်းတံဆိပ်ရဆရာတော်တည်း။ ကျောက်ထက်အက္ခရာ တင်ရာ၌လည်းကောင်း၊ သုဓမ္မစာပြန်ပွဲများ၌လည်း ကောင်း ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲခဲ့ရသော ဆရာတော်လည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆရာတော်သည် မန္တလေးနန်းတွင်းရေးကို မနှစ် မြို့သဖြင့် အောက်ပြည် ရာမညတိုင်း လှိုင်မြစ်ကမ်း စံရွေးမြို့သို့ ကြွရောက်ခဲ့သည်။ စံရွေးမှ သုံးဆယ်ရွာမ လေသာ ကျောင်းတိုက်သို့ပြောင်းရွှေ့သီတင်းသုံးခဲ့သည်။

နန်းစဉ်ဘုရား

ဦးသီလဆရာတော်သည် မန္တလေးနေပြည်တော်မှ ကြွလာစဉ်က နန်းစဉ်ဘုရားတစ်ဆူကိုလည်း ပင့်ဆောင်လာခဲ့ သည်။ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ဉာဏ်တော်တစ်တောင်ခန့်ရှိပြီး လုံးပတ်သုံးတောင်ပတ်လည်ခန့်ရှိ၍ စစ်ကိုင်း ကောင်းမှုတော်စေတီ တော်ကြီးပုံကဲ့သို့ သစ်သားပေါင်းချောင် ဖြစ်သည်။ ရွှေပိန်းချထားသည်။ အတွင်း၌ ဒက္ခိဏသာခါ ဆင်းတုတစ်ဆူကိုထည့် သွင်းဌာပနာထားသည်။ ထိုနန်းစဉ်ဘုရားကို ဦးသီလဆရာတော်သည် သူကျိန်းစက်သော ကျက်သရေခန်းအတွင်း ခေါင်း ရင်း၌ တသီးတခြား ကိုးကွယ်ထားသည်ဟုသိရသည်။ ဤနန်းစဉ်ဘုရားကိုလည်း တပည့်ဖြစ်သော သဒ္ဒါကျမ်းပြုဆရာ တော်ဦးစိန္တာသည် ကျက်သရေခန်းအတွင်း၌ပင် မိမိဆရာတော်ကဲ့သို့ အစဉ်အလာမပျက် ကိုးကွယ်ထားသည်။ ယခုလက် ရှိဆရာတော်လည်း ကျက်သရေခန်းအတွင်း၌ပင် ထား၍ ကိုးကွယ်ထားသည်။ ဤနန်းစဉ်ဘုရားသည် မင်းတုန်းမင်းနှင့် သားတော်သီပေါမင်းတို့ ဇေတဝန်ဆောင်၌ ကိုးကွယ်ခဲ့သော ဘုရားဖြစ်ကြောင်း မှတ်သားရသည်။

ဦးစိန္တာကျောင်းသားဘဝ

သဒ္ဒါကျမ်းပြုဆရာတော်ဦးစိန္တာသည် ဦးသီလ လက်ရင်းတပည့်ဖြစ်သည်။ သုံးဆယ်အပိုင် စံရွေးဇာတိဖြစ်သည်။ သက္ကရာဇ် ၁၂၄၆ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလတွင် ဦးခန့်-ဒေါ်ခက်တို့မှ ဖွားမြင်သည်။ လေသာဆရာတော်ဦးသီလထံ အပ်နှံ၍ အသက် ၉ နှစ်တွင် သာမဏေ ပြုပေးသည်။ မောင်စိန္တာကို ရှင်အားဆရာတော်က ဉာဏ်ထက်မြက်သည့်အလျောက် သင်ရိုးမှစ၍ အထူးစာချပေးတော်မူသည်။ အသက်(၂၀)အပြည့်တွင် လေသာအဏှာသိမ်၌ ဦးသီလဆရာတော်အား ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ မိဘ များက ရဟန်းဒါယကာ ခံကြသည်။

သင်္ဃာတော်နှင့်ဦးစိန္တာ

သာသနာပိုင်ဆရာတော်ဦးဥယျာနှင့်သင်္ဃာတော်တို့သည် သုံးဆယ်မြို့ ဆင်စုရပ် မဟာစေတီလှကျောင်း တိုက်(ယခုမောင်းထောင်ကျောင်းတိုက်)သို့ ကြွလာတော်မူသည်။ သုံးဆယ်မှ မောင်းထောင်ဆရာတော်သည်လည်း နှယ် နှယ်ရရ မဟုတ်။ ရွှေကျင်ငါးတိုက်၌ ပထမစာချဆရာတော်(ဝိမာလာလင်္ကာရ ကဝိဓမ္မမဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု)ဘွဲ့ကို သိ ပေါ်မင်းတရားက တံဆိပ်ကပ်လှူခြင်း ခံရသော ကျမ်းပြုဆရာတော်တည်း။

လေသာကျောင်းသို့ သာသနာပိုင်နှင့်သင်္ဃာတော်တို့ ကြွရောက်လာကြသည်။ ဦးသီလနှင့်သင်္ဃာတော် တော်တို့သည် တလိုက်ဖက် သီတင်းသုံးဖော်ဟောင်းများ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆရာတော်များအား ဦးပဉ္စင်းဦးစိန္တာသည် ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ် ပြုစုယင်း မန္တလေးသို့ လိုက်၍ စာလိုက်လိုကြောင်း ခွင့်တောင်းလျှောက်ထားသည်။ ထိုအခါ သင်္ဃာတော် က ဦးသီလဘက်သို့ မေးထိုးပြလျက် "အိမ်း...မင်းဆရာနဲ့ပဲ ပေါက်မြောက်နိုင်ပါတယ်။ လိုတဲ့ပညာသာတောင်း၊ မန္တလေး လိုက်စရာ မလိုပါဘူး၊ မင်းဆရာမျိုး တို့မန္တလေးမှာတောင် တော်တော်ရှားနေတယ်"ဟု အားရပါးရ မိန့်တော်မူသည်။

ကျမ်းပြုဆရာတော်

ဦးစိန္တာဆရာတော်သည် ပဉ္စင်းဘဝ၌ သင်္ဃာတော်၏ အမိန့်အတိုင်း ယုံကြည်လေးစားစွာ မိမိဆရာတော်ထံ ၌ စာပေပရိယတ္တိ၊ စာပေအနုပညာ၊ အလင်္ကာ၊ ဗေဒနက္ခတ် စသည်များကို သင်ယူကျွမ်းကျင်ခဲ့သည်။ မိမိဆရာတော် သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်မှာပင် မင်္ဂလာသုတ္တဝိဂ္ဂဟဒီပနီကို ရေးသား၍ ကျေးဇူးဆပ်ခဲ့သည်။ ယင်းကျမ်း၏ ထူးခြားချက် နိဿိမှာ "ဗာလာနံပုဒ်ကို ကြောင်းကျိုးမသိသော လူမိုက်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အသေဝနာစ ပုဒ်ကို ကြောင်းကျိုးမြင်သိ ပညာရှိ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ နိဿိပြန်ထားပုံမှာ ထိမိထက်မြက်လှသော အတ္တလင်္ကာရအနက်များ ပါရှိလှပေသည်။

စာပေနှင့်လေသာ၊ လေသာနှင့်စာပေသည် တထပ်တည်း တသားတည်း ကျော်စောခဲ့သည်မှာ ကုန်းဘောင်ခေတ် ကပင် ဖြစ်သည်။ ပညတ်ရာ ဓာတ်ပါသည်အတိုင်း လေသာဟူသော အမည်စာပေနှင့်သဒ္ဒါအရာ၌ အထူးမိတ်ဖက်ဓာတ် ဖက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယခုမြန်မာစာပေ၌ စကားပြေဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်သော မင်းဘူးဆရာတော်ဦးဩဘာသကို စာပေလောကသားတို့ က အကျွမ်းတဝင် သိကြသည်။ ရာမညတိုင်း သမိုင်းစဉ်လာ အောက်ပြည်ရွာက ချုံးစဲရယ် မည်သော မွန်မြို့ဟောင်း သုံး ဆယ်ရွာရွာမှ လေသာကျောင်း သဒ္ဒါကျမ်းပြုဆရာတော်ကို သဒ္ဒါနယ် စာသင်သားများက ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြသည်။ မင်း ဘူး လေသာဆရာတော်က စကားပြေနယ်၌ သူမတူအောင် ကျွမ်းကျင်သည့်နည်းတူ သုံးဆယ်လေသာဆရာတော်ကလည်း ပါဠိသဒ္ဒါ၌ တဘက်ကမ်း ပေါက်မြောက်ခဲ့သည်။

ပုဂံခေတ်တွင် သဒ္ဒမ္မသိရိဆရာတော်သည် သဒ္ဒတ္ထဗေဒ စိန္တာကျမ်းကို စီရင်ခဲ့သည်။ လေသာဆရာတော်ဦးစိန္တာ သည် ထိုသဒ္ဒတ္ထဗေဒစိန္တာကျမ်းကို သဒ္ဒတ္ထဗေဒစိန္တာ မဟာဋီကာနိဿိ ပြန်ဆိုတော်မူသည်။ ထိုမဟာဋီကာနိဿိကျမ်း ပေါ် ထွက်လာသောအခါ မန္တလေး မဟာဝိသုဒ္ဓါရာမဆရာတော်၊ မစိုးရိမ်ဆရာတော်ဦးသူရိယ(အဘိဓမ္မမဟာရဋ္ဌဂုရု-ဆဋ္ဌသံဂါ ယနာ)၊ မြတောင်ရွှေကျောင်းဆရာတော် စသည်တို့က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုစာတမ်းများ ရေးသားခဲ့ကြ သည်။

ဆရာတော်ဦးစိန္တာ၏ မဟာဋီကာနိဿိ ပေါ်ထွန်းလာ၍ ဖတ်ရှုရသော မင်းလှမြို့ ဇေယျဝတီဆရာတော်(အဂ္ဂ မဟာပဏ္ဍိတ)က ဋီကာဟောင်း ဋီကာသစ်များကို ဆက်လက်စီရင်ရန် လျှောက်ထား အားပေးချက်အရ သမ္မန္တစိန္တာဋီကာ ဟောင်းနိဿိနှင့်သမ္မန္တစိန္တာဋီကာသစ်နိဿိများကို ရေးသားပြုစုခဲ့သည်။ ဆရာတော်၏ နောက်ဆုံးလက်ရာ ဖြစ်သည်။ ဆ ရာတော်၏ သဒ္ဒါကျမ်းနိဿိဋီကာများကို မန္တလေးစာသင်တိုက်များ၊ ညောင်တုန်းရွှေဟင်္သာတောရ စာသင်တိုက်များ စသည်တို့တွင် သင်ကြားပို့ချ နည်းယူကြသည်။ ယခုလည်း သုံးဆယ်မြို့ မဟာထူပါရိပရိယတ္တိစာသင်တိုက်၌လည်း သုံးစွဲ နေသေးသည်ဟု သိရသည်။ ပြုစုပုံနှိပ်ပြီး ကျမ်းများမှာ-

- (၁)မင်္ဂလာသုတ္တဝိဂ္ဂဟဒီပနီ (၁၂၇၃-ခု၊ ပုံနှိပ်)
- (၂)အာစရိယောဝါဒဓမ္မဒီပနီ (၁၂၇၃-ခု၊ ပုံနှိပ်)
- (၃)သဒ္ဒတ္ထဗေဒစိန္တာ မဟာဋီကာနိဿိ ပထမတွဲ (၁၂၉၉-ခုနှစ်)

(၄)သဒ္ဒတ္ထဗေဒစိန္တာ မဟာဋီကာနိဿယ ခုတိယတွဲ (၁၂၉၉ ခုနှစ်)

(၅)သဒ္ဒတ္ထဝုတ္တိဋီကာသစ်နိဿယ (ခုနှစ်မသိ)

(၆)ဂန္ထဘရကာဋီကာသစ်နိဿယ (ခုနှစ်မသိ)

(၇)သမ္မန္တစိန္တာဋီကာဟောင်းနိဿယ (၁၃၂၇-ခု၊ ပုံနှိပ်ပြီး)

(၈)သမ္မန္တစိန္တာဋီကာသစ်နိဿယ (၁၃၁၇ ခု၊ ပုံနှိပ်ပြီး)

ဆရာတော်ဦးစိန္တာသည် ၁၃၀၉ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လတွင် ပျံလွန်တော်မူသည်။ ဋီကာဟောင်း၊ ဋီကာသစ် နိဿယနှစ်ကျမ်းသည် စာမူများသာ ကျန်ခဲ့သည်။ အကြောင်း မညီညွတ်၍ တပည့်ဦးပဉ္စင်းဦးပဏ္ဍိ(ယခုဆရာတော်)က ၁၃၂၇ ခုနှစ် ရောက်မှ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရသည်။ ဦးပဏ္ဍိတဆရာတော်သည်လည်း ဆရာကောင်း တပည့်ပန်းပန်သူ ဖြစ်သည်။ ကျမ်းပြုဆရာ မဟုတ်သော်လည်း ဂန္ထန္တရသုတ ရှိသူဖြစ်သည်။ ဦးပဉ္စင်းသည် သဒ္ဒါ စာပေ ကဗျာ လင်္ကာတို့၌ နိုင်နင်းကျွမ်းကျင်သည်။ စာရေးသူတို့ငယ်စဉ်က ထိုဦးပဉ္စင်းထံ၌ ကဗျာ လင်္ကာတို့ကို လက်ပွန်းတတီး လက်ထပ်သင်ယူခဲ့ရသည်။

ပုဂံမြို့ဟောင်းတစ်နေရာလို ရှေးဟောင်းစေတီပုထိုးအဆူဆူ၊ သဒ္ဒါကျမ်းစာပေ အစောင်စောင်၊ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုအစုစုတို့ ပါဝင်သော ရတနာသိုက်ကြီး တစ်တိုက်သည် သုံးဆယ် လေသာမဟာရံအတွင်း၌ ကိန်းဝပ်လျက် ရှိနေကြောင်း စာပေသတင်းကောင်း လက်ဆောင်ပါးလိုက်ပါသတည်း။

သုံးဆယ်ထိဋ္ဌတင်မြင့်

